

щашъ любовь? Скърбѣше ли когато са отдалечаваше отъ тебе твоята любезна? О, че какво не быхъ платилъ ако быхъ могълъ да открижъ тайнитѣ на брониятъ ти гърды, да испытаямъ хода на бѣднитѣ ти желанія, да смѣтнж непонятната разлика помежду твоята радостъ и скърбъ! О, ты бы могла да разумѣешъ тѣзи разлика, ако да бѣше тука моята Юна; ако да идваше тя ты щѣше да осѣтнж атмосферата по лека, и топлината на слънцето по пріятна; О, сега та ублажавамъ защото не осѣщашъ болька отъ отсъствието ѝ; и азъ когато я не виждамъ, желяж да имамъ твоеото сществованіе. Каквы подозрѣнія увы! Каквы предчувствія ма обикалятъ! Защо ли ты перачи да ма приеме? Колко дни са минажж отъ какъ не съмъ чулъ гласа ѝ! Сега първий пжтъ животътъ ми е нерадостенъ и тежкъ. Като кога са намѣрвамъ самъ на пиришество, предъ угаснжлы свѣтильницы, посрѣдъ цвѣтъя повѣнжлы. Ехъ, Юно, ако да можаше да си въобразнжшъ колко та обожавамъ!

Доде Недія и прекжснж любовния му монологъ. Тя идяше отъ мраморния архивъ припазливо съ лека стжка; минж презъ портика и са спрѣ при цвѣтъята които опасвахж градината, като посше съ поливалника, който бѣ въ ржката ѝ, жѣднытъ цвѣтъя които оживѣвахж отъ едного ѝ присжтствіе. Тя ги милваше съ пѣжна любовь; пипаше ги и търсяше ако има нѣкоя суха шумка или насѣконо което развали хубостята имъ. И като мншуваше отъ едно цвѣтъе при друго, младыйтъ ѝ образъ и изыяциата ѝ снага я правяхж да прилича на слугиня на Цвѣтана, богинята на градинитѣ.

— Недіе, манечка моя Недіе! рече Главкъ.

Недіа са спрѣ, причерви са, слушаше гласа; съ отворены устны си поднжж ты главата като че испытваше отъ кѣдѣ идѣше оиз гласъ; Тя сложи поливалника и са затече къмъ Главка.

Чуденъ бѣше непогрѣшимыйтъ вѣрвѣжъ на слѣпата посрѣдъ цвѣтъята, какъ избираше най краткія пжтъ за да доде при Главка.

— Недія, рече Главкъ като похважж съ ржка дългата и прекрасна коса на момчето; отъ три дни вече живѣешъ подъ стрѣхата на домашнитѣ ми богове. Какъ си? благодарна ли си?

— Ненсказанно благодарна! отговори ты.

— Сега, захванж Главкъ, исчезнжж умразнитѣ въспоминанія на предишния ти животъ, сега са ты облече (и съ туй похважж шпята ѝ дреха) съ облекло прилично на нѣжното ти тѣло, сега, мила моя, като навикнж на благополучіето, което можж боговетѣ да е дълговременно, сега пакъ азъ ще искамъ отъ тебе една милость!